

Op het eerste zicht is er niks bijzonders aan kindertheater. Net zoals zijn volwassen tegenhanger spreekt het over gisteren en vandaag, zoekt het naar nieuwe vormen voor oude verhalen, naar theatrale echo's van een snel evoluerende samenleving. Het is even divers in zijn aanspraken als onvergelijkbaar in zijn esthetica. Er is geen 'gemiddeld' of 'typisch' kindertheater te duiden, als je het over concrete voorstellingen of makers hebt. Maar er is wel een opvallend verschil in de manier waarop er over kindertheater wordt gepraat. In de aanloop van dit nummer, zat Etcetera aan tafel met makers, programmatoren en schrijvers. En zowel uit de gesprekken als uit de literatuur rond het kindertheater, bleek de focus van de aandacht heel vaak uit te gaan naar de omkadering van de voorstellingen. Naar de educatieve begeleiding, de moeilijkheden bij het creëren van schoolvoorstellingen, de praatgroepen voor en na, de voorzichtige voorbereiding en selectie van de juiste doelgroepen. In elk gesprek kwam de verantwoordelijkheid centraal te staan: van de ouder, de leerkracht, de programmator en de maker. Het theaterminnende kind wordt blijkbaar met

fluwelen handschoenen gehanteerd, voorzichtig getrimd,
en klaargestoomd voor zijn theaterervaring.

En even vaak bleek dat het theater op zich, in deze aanpak, de aanzet gaf tot een veel bredere problematiek. De reden waarom er zoveel gepraat en gewerkt wordt buiten de zaal, is gelinkt aan het verlangen van de spelers van het kindertheater om hun publiek voort te bereiden op de confrontatie met maatschappelijke, sociale of politieke vragen. Met seksualiteit, oorlog, eenzaamheid, of gezinsproblemen. Maar ook met een afwijkende manier van vertellen, ver-